

**საქართველოს უზენაესი სასამართლო
განჩინება
საქართველოს სახელით**

საქმე №330210015001006643

საქმე №ას-1351-2018

21 დეკემბერი, 2018

წელი

№ას-1351-2018 ბ-----ე

ქ. თბილისი

**სამოქალაქო საქმეთა პალატა
შემადგენლობა:**

**ზურაბ ძლიერიშვილი (თავმჯდომარე, მომხსენებელი),
ბესარიონ ალავიძე, პაატა ქათამაძე**

საქმის განხილვის ფორმა – ზეპირი მოსმენის გარეშე

კასატორი – ლ--- ბ-----ე (მოპასუხე)

მოწინააღმდეგე მხარე – შპს „ქ-----ი“ (მოსარჩელე)

**გასაჩივრებული განჩინება – თბილისის სააპელაციო სასამართლოს
სამოქალაქო საქმეთა პალატის 2018 წლის 29 ივნისის განჩინება**

**კასატორის მოთხოვნა – გასაჩივრებული განჩინების გაუქმება და საქმის
დაბრუნება იმავე სასამართლოსათვის ხელახლა განსახილველად**

დავის საგანი – ფულადი ვალდებულების შესრულება

ა ლ წ ე რ ი ლ ო ბ ი თ ი ნ ა წ ი ლ ი:

სასარჩელო მოთხოვნა:

1. შპს „ქ-----მა“ (შემდგომში – მოსარჩელე) სარჩელი აღძრა სასამართლოში ლ— ბ-----ის (შემდგომში – მოპასუხე) მიმართ 12 619.14 ლარის ანაზღაურების შესახებ.

სარჩელის საფუძვლები:

2. მოსარჩელის განმარტებით, 2010 წლის 23 აგვისტოს მხარეთა შორის გაფორმდა ნასყიდობის ხელშეკრულება, რომლის საგანს წარმოადგენდა მოსარჩელის საკუთრებაში არსებული კომერციული ფართი, ასევე, შესაბამისი წილი საერთო საკუთრებაში, რაც წარმოადგენს მიწის ნაკვეთს და შენობის ნაწილს.

3. ნასყიდობის ხელშეკრულების თანდართული მომსახურების ხელშეკრულებით, მოპასუხე ვალდებული იყო, 2010 წლის 31 დეკემბრის ჩათვლით მის საკუთრებაში არსებულ ფართზე გადაეხადა მომსახურების ღირებულება 1 კვ.მ-ზე 4 აშშ დოლარი, 2011 წლის 1 იანვრიდან – 5 აშშ დოლარის ეკვივალენტი ლარი, ხოლო 2015 წლის აპრილიდან – 4.5 აშშ დოლარი.

4. მოსარჩელე ხელშეკრულების გაფორმების დღიდან მოპასუხის საკუთრებაში არსებულ კომერციულ ფართს უწევდა შემდეგი სახის მომსახურებას: 1. საერთო ქონების დალაგება-დასუფთავება; 2. კომუნიკაციების გამართული ფუნქციონირება; 3. შიდა და გარე პერიმეტრის დაცვა, როგორც ელექტრონული საშუალებით, ასევე, ცოცხალი ძალით და 4. სახანძრო უსაფრთხოების სისტემის მომსახურება.

5. სავაჭრო ცენტრის სპეციფიკიდან გამომდინარე, შეუძლებელია მხოლოდ ამ კონკრეტულ მესაკუთრეს შეუწყვიტოს დაცვის ან ხანძარსაწინააღმდეგო მომსახურება. მოპასუხის ფართში განთავსებულია მაღაზია. მიუხედავად იმისა, რომ მას გააჩნია დავალიანება, მომსახურების გაწევა გრძელდება.

მოპასუხის პოზიცია:

6. მოპასუხემ სარჩელი არ ცნო და მიუთითა, რომ 2010 წლის 28 აგვისტოს ნასყიდობის ხელშეკრულებაში არ დაფიქსირებულა, რომ მყიდველი გააფორმებს მომსახურების ხელშეკრულებას. მოპასუხემ ქონება საჯარო რეესტრში დაირეგისტრირა, თუმცა მოსარჩელეს მომსახურების ხელშეკრულების გაფორმება არ მოუთხოვია და აღნიშნულის თაობაზე არც დავა წამოუწია. მოსარჩელეს არ მიუთითებია, თუ კონკრეტულად როდის და რა სახის მომსახურება გაუწია მოპასუხეს.

პირველი ინსტანციის სასამართლოს გადაწყვეტილების სარეზოლუციო ნაწილი:

7. თბილისის საქალაქო სასამართლოს 2018 წლის 30 მარტის გადაწყვეტილებით სარჩელი ნაწილობრივ დაკმაყოფილდა, მოპასუხეს მოსარჩელის სასარგებლოდ დაეკისრა 10 214 ლარის გადახდა, დანარჩენ ნაწილში კი მხარეს ეთქვა უარი, რაც სარჩელის დაკმაყოფილების ნაწილში მოპასუხემ გაასაჩივრა სააპელაციო წესით.

სააპელაციო სასამართლოს განჩინების სარეზოლუციო ნაწილი და ფაქტობრივ-სამართლებრივი დასაბუთება:

8. თბილისის სააპელაციო სასამართლოს სამოქალაქო საქმეთა პალატის 2018 წლის 29 ივნისის განჩინებით სააპელაციო საჩივარი არ დაკმაყოფილდა, გასაჩივრებული განჩინება კი დარჩა უცვლელად შემდეგ გარემოებათა გამო:

9. სააპელაციო პალატამ დაადგინა, რომ 2010 წლის 23 აგვისტოს შპს „-----სა“ (შემდგომ – შპს) და მოპასუხეს შორის გაფორმდა უძრავი ქონების ნასყიდობის ხელშეკრულება არასაცხოვრებელ ფართზე, რომლის საფუძველზეც მოპასუხის საკუთრებაში აღირიცხა უძრავი ქონება.

10. განსახილველ შემთხვევაში სადავოა უშუალოდ მხარეთა შორის 2010 წლის 23 აგვისტოს მომსახურების ხელშეკრულების დადების ფაქტი.

11. სააპელაციო პალატამ არ გაიზიარა აპელანტის მტკიცება, რომ მხარეებს შორის არ არსებობდა მომსახურების ხელშეკრულება. მოსარჩელემ უზრუნველყო მტკიცების საგანში შემავალი ფაქტობრივი გარემოებების სათანადო მტკიცებულებებით დადასტურება.

12. უძრავი ქონების ნასყიდობის ხელშეკრულების 3.2. პუნქტით მყიდველმა განაცხადა თანხმობა, ხელშეკრულების ხელმოწერასთან ერთად გაეფორმებინა მოსარჩელესთან ხელშეკრულება მომსახურების შესახებ წინარე ხელშეკრულებაზე თანდართული №3 დანართის ფორმით.

13. ხელშეკრულების 3.3. პუნქტით, მყიდველის ვალდებულებად განისაზღვრა ქონების გაყიდვისას ახალ მესაკუთრესთან იდენტური ხელშეკრულების გაფორმების აუცილებლობა, მოსარჩელის სასარგებლოდ მყიდველის მიერ ამ ვალდებულების დარღვევის შემთხვევაში გათვალისწინებულ იქნა ერთჯერადი სახის პირგასამტეხლო 5 000 ლარის ოდენობით.

14. 2010 წლის 23 აგვისტოს ნასყიდობის ხელშეკრულების 3.3 პუნქტით გათვალისწინებული ვალდებულების შესახებ მითითებულია, ასევე, საჯარო რეესტრის ამონაწერშიც, რომლითაც დასტურდება მოპასუხის საკუთრების უფლება.

15. სააპელაციო პალატამ ყურადღება გაამახვილა საქმეში წარმოდგენილ საჯარო რეესტრის ამონაწერზე, სადაც ვალდებულების გრაფაში რეგისტრირებულია შემდეგი ვალდებულება: მყიდველი ვალდებულია, ქონების გაყიდვისას ახალ მყიდველს მოსთხოვოს ზემოაღნიშნული მომსახურების ხელშეკრულების იდენტური ხელშეკრულების გაფორმება და ამის გარეშე არ გაასხვისოს ფართი. ამ ვალდებულების დარღვევისას

მყიდველი უხდის გამყიდველს პირგასამტეხლოს 5000 ლარის ოდენობით.

16. საქმეში წარმოდგენილია მომსახურების ხელშეკრულება, რომელიც ხელმოწერილია მოპასუხის მიერ. საგულისხმოა, რომ აღნიშნულ დოკუმენტზე მოპასუხის ხელმოწერის ფაქტი შედაკებული არ ყოფილა. ხელშეკრულების მე-3 მუხლის თანახმად, მომსახურება გულისხმობდა შემდეგს: საერთო ქონების დალაგება-დასუფთავება, კომუნიკაციების გამართული ფუნქციონირება, შიდა და გარე პერიმეტრის დაცვა როგორც ელექტრონული საშუალებით, ასევე ცოცხალი ძალით, სახანძრო უსაფრთხოების სისტემის მომსახურება. ხელშეკრულების მე-4 მუხლის მიხედვით, შემკვეთი ვალდებული იყო, მის საკუთრებაში არსებულ კომერციულ ფართზე ხელშეკრულების მოქმედების პერიოდში 2010 წლის 31 დეკემბრის ჩათვლით, ყოველთვიურად გადაეხადა მომსახურების ღირებულება 4 აშშ დოლარის ეკვივალენტი ეროვნულ ვალუტაში, ხოლო 2011 წლის 1 იანვრიდან 2012 წლის 31 დეკემბრის ჩათვლით ყოველთვიურად გადაეხადა მომსახურების ღირებულება 1 კვ. მ.-ზე 5 აშშ დოლარის ეკვივალენტი ლარის ოდენობით. ამავე ხელშეკრულების 8.2. პუნქტის მიხედვით, „შემკვეთმა გამოხატა თანხმობა, რომ 2013 წლის 1 იანვრიდან სავაჭრო ცენტრის ტარიფები და პირობები შესაძლოა შეცვლას დაქვემდებარებოდა მხარეთა ურთიერთ შეთანხმების საფუძველზე.

17. სააპელაციო პალატამ მიზანშეწონილად მიიჩნია, ყურადღება გაემახვილებინა იმ გარემოებაზე, რომ მოპასუხე მხარე სავაჭრო ცენტრის მომსახურების სახით დაგროვილი დავალიანების მოთხოვნით აღძრული სარჩელის დაკმაყოფილებაზე უარის თქმის საფუძველად უთითებს მხარეებს შორის მომსახურების შესახებ გარიგების არარსებობაზე, გარდა ამისა, მოთხოვნა მისი პერიოდის გათვალისწინებით უნდა ჩაითვალოს ხანდაზმულად. გაწეული მომსახურების საფასურის სახით დაგროვილი დავალიანების მოთხოვნით აღძრული სარჩელის წინააღმდეგ მოპასუხეს ისეთ ფაქტებზე და მტკიცებულებებზე არ მიუთითებია, რაც მისი მხრიდან კომერციული ფართით და, შესაბამისად, სავაჭრო ცენტრის მომსახურებით სარგებლობის ფაქტს გამორიცხავდა.

18. სააპელაციო პალატამ საქმეში წარმოდგენილი ნასყიდობის ხელშეკრულების, ასევე, შპს-სა და მოპასუხის მიერ ხელმოწერილი მომსახურების შესახებ ხელშეკრულების ერთობლივი ლოგიკური და შინაარსობრივი ანალიზის შედეგად დადასტურებულად მიიჩნია, რომ უძრავი ნივთის ნასყიდობის ხელშეკრულების ხელმოწერასთან ერთად მხარეებს შორის მომსახურების შესახებ ხელშეკრულებაც გაფორმდა.

19. აღნიშნულთან დაკავშირებით სააპელაციო პალატამ ყურადღება მიაქცია ნასყიდობის ხელშეკრულების იმ არსებით პირობაზე, რომლის საფუძველზეც უძრავი ნივთის შემძენმა ნასყიდობის ხელშეკრულების ხელმოწერასთან ერთად მომსახურების ხელშეკრულების გაფორმების ვალდებულებაც იკისრა.

20. საქმეში წარმოდგენილია მხარეთა მიერ ხელმოწერილი გარიგება მომსახურების შესახებ, რომლითაც ცალსახად და არაორაზროვნად

განსაზღვრულია მისი საგანი, მომსახურების სახე და წესი, ხელშეკრულების მოქმედების ვადა. აღნიშნული დოკუმენტის შინაარსის გათვალისწინებით პალატამ მიიჩნია, რომ მხარეთა მიერ ხელმოწერილი გარიგებით „მომსახურების შესახებ“ მხარეები ყველა იმ არსებით პირობაზე შეთანხმდნენ, რომლის საფუძველზეც მხარეებს შორის სახელშეკრულებო ურთიერთობა განხორციელდებოდა. ის გარემოება, რომ გარიგება მომსახურების შესახებ არ შეიცავს მისი გაფორმების თარიღს, ვერ გახდება მომსახურების შესახებ გარიგების არარსებულად მიჩნევის საფუძველი, რადგან ნასყიდობის ხელშეკრულებით დგინდება, რომ აღნიშნული გარიგებით ნაკისრი უპირობო ვალდებულებით მომსახურების შესახებ შეთანხმება ნასყიდობის შესახებ გარიგებასთან ერთად გაფორმდებოდა. შესაბამისად, ნასყიდობის ხელშეკრულებით ნაკისრი ვალდებულების, ასევე, მომსახურების ხელშეკრულების პირობების გათვალისწინებით, სააპელაციო პალატამ დადასტურებულად მიიჩნია შპს-სა და მოპასუხეს შორის 2010 წლის 23 აგვისტოს მომსახურების შესახებ გარიგების გაფორმების ფაქტი. აღნიშნული გარემოება დასტურდება ასევე საჯარო რეესტრის ჩანაწერითაც, რადგან კომერციულ ფართზე აპელანტის საკუთრების დამადასტურებელი დოკუმენტით გათვალისწინებულია მესაკუთრის ვალდებულება მომსახურების ხელშეკრულების იდენტური პირობით ნივთის გასხვისების შესახებ. აღნიშნული გარემოება კიდევ უფრო მეტად ამყარებს სასამართლოს რწმენას, რომ კომერციულ ფართზე გარიგების დადებასთან ერთად სავალდებულო პირობას მომსახურების შესახებ გარიგების დადება წარმოადგენდა, რაც შესრულდა კიდევ სადავო შემთხვევაში. მეტიც, როგორც ზემოთ აღინიშნა აპელანტის მხრიდან მითითებული და, შესაბამისად, დადასტურებული ვერ იქნა ისეთი გარემოებები, რომ მას, როგორც სავაჭრო ცენტრში მდებარე კომერციული ფართის მესაკუთრეს, არ უსარგებლოა სავაჭრო ცენტრის საერთო საკუთრების სიკეთით, როგორიცაა დაცვა, ზედა სართულზე გადაადგილების საშუალება, გათბობა-გაგრილება და სხვა მომსახურება.

21. საბოლოოდ, სააპელაციო პალატამ მიიჩნია, რომ მოპასუხე მომსახურების საფასურის ანაზღაურებაზე პასუხისმგებელი პირი იმ შემთხვევაშიც იქნებოდა, მხარეთა შორის გარიგების წერილობითი ფორმით დადება რომც არ დადასტურებულიყო, აღნიშნული დასკვნის საფუძველს იძლევა ქონებაზე მისი საკუთრების ბუნება და ის გარემოება, რომ დადასტურებული ვერ იქნა სავაჭრო ცენტრის საერთო სიკეთის გამოუყენებლობის ფაქტი.

22. რაც შეეხება სააპელაციო საჩივრის პრეტენზიას სასარჩელო მოთხოვნის ხანდაზმულობასთან დაკავშირებით, სააპელაციო პალატამ მიიჩნია, რომ იგი უსაფუძვლოა და არ უნდა დაკმაყოფილდეს.

23. სასარჩელო ხანდაზმულობა ეს არის კანონით განსაზღვრული დრო, რომლის განმავლობაშიც პირს, რომლის უფლებაც დარღვეულია, შეუძლია, მოითხოვოს უფლების დაცვა სასამართლოში სარჩელის შეტანის გზით. სასარჩელო ხანდაზმულობა ხელს უწყობს სამოქალაქო ურთიერთობების

სტაბილურობას, ამავდროულად, ეხმარება სამოქალაქო ურთიერთობის მონაწილეებს თავიანთი უფლებებისა და ვალდებულებების აქტიურად და დროულად განხორციელებაში.

24. იმისათვის, რომ დავადგინოთ მოსარჩელის მოთხოვნა ხანდაზმულია თუ არა, პირველ რიგში საჭიროა, განისაზღვროს ხანდაზმულობის ვადის დენის დასაწყისი. საქართველოს სამოქალაქო კოდექსის (შემდგომ – სსკ) 130-ე მუხლის თანახმად, ხანდაზმულობა იწყება მოთხოვნის წარმოშობის მომენტიდან. მოთხოვნის წარმოშობის მომენტად ჩაითვლება დრო, როცა პირმა შეიტყო ან უნდა შეეტყო უფლების დარღვევის შესახებ. ამავე კოდექსის 129-ე მუხლის მეორე ნაწილის შესაბამისად, განსახილველ შემთხვევაში დადგინდა, რომ მოსარჩელემ სარჩელი აღძრა 2015 წლის 12 ივნისს, 2017 წლის 29 ივნისს კი წარდგენილ იქნა დაზუსტებული სარჩელი. მოპასუხის დავალიანება მომდინარეობს 2010 წლის 23 აგვისტოდან და მოიცავს 2017 წლის 30 ივნისის პერიოდს. საქმეში წარმოდგენილი ანგარიშის ბარათიდან, სააპელაციო პალატამ დაადგინა, რომ დასახელებულ პერიოდზე მოპასუხისა დავალიანება 12 619.14 ლარს შეადგენს. სარჩელის სასამართლოში შეტანის და დავალიანების წარმოშობის პერიოდის გათვალისწინებით სააპელაციო სასამართლომ მიიჩნია, რომ სარჩელი ხანდაზმულია მხოლოდ სარჩელის აღძვრამდე სამი წლით ადრე წარმოშობილი დავალიანების მოთხოვნის ნაწილში, რაც ამ შემთხვევაში 2012 წლის ივნისამდე პერიოდს გულისხმობს და 2405.14 ლარის ოდენობით მომსახურების ღირებულებას მოიცავს.

25. სსკ-ის 316-ე მუხლის, 317-ე მუხლის პირველი ნაწილის, 327-ე მუხლის საფუძველზე სააპელაციო პალატამ დაადგინა, რომ მხარეთა შორის არსებობდა ვალდებულებით-სამართლებრივი, კერძოდ, ნარდობის ხელშეკრულებიდან გამომდინარე ურთიერთობა.

26. სსკ-ის 629-ე მუხლის პირველი ნაწილისა და 361-ე მუხლის თანახმად, სააპელაციო პალატამ გაითვალისწინა, რომ დადგენილად იქნა მიჩნეული მხარეთა შორის ნარდობის ვალდებულებით-სამართლებრივი ურთიერთობის, ასევე მომსახურების დავალიანების არსებობა და მიიჩნია, რომ პირველი ინსტანციის სასამართლომ მხარეთა შორის დადებული მომსახურების ხელშეკრულებიდან გამომდინარე, მოპასუხეს მართებულად დააკისრა 10 214 ლარის ანაზღაურება.

კასატორის მოთხოვნა და საფუძვლები:

27. სააპელაციო სასამართლოს განჩინებაზე მოპასუხემ შეიტანა საკასაციო საჩივარი, მოითხოვა მისი გაუქმება და საქმის დაბრუნება იმავე სასამართლოსათვის ხელახლა განსახილველად შემდეგი საფუძვლებით:

28. კასატორის მოსაზრებით, საქალაქო სასამართლოს არ დაუდგენია, რომ მოსარჩელესა და მოპასუხე მხარეს შორის 2010 წლის 23 აგვისტოს დადო მომსახურების ხელშეკრულება, მაგრამ მაინც დააკმაყოფილა სარჩელი.

29. სააპელაციო პალატამ განჩინების სამოტივაციო ნაწილში გაიმეორა

საქალაქო სასამართლოს არგუმენტაცია, რომ მომსახურების ხელშეკრულების გარეშე შეიძლება, მოპასუხეს დაეკისროს მომსახურების საფასურის გადახდა და, ამავდროულად, დაადგინა მომსახურების ხელშეკრულების დადების ფაქტი, რაც არ ეფუძნება რეალურ ფაქტობრივ გარემოებებს.

30. მომსახურების ხელშეკრულება არა შპს-ს და მოპასუხეს, არამედ მოსარჩელესა და მოპასუხეს შორის უნდა გაფორმებულიყო. აღნიშნულს ადასტურებს 2010 წლის 23 აგვისტოს შპს-ს და მოპასუხეს შორის გაფორმებული უძრავი ნივთის ნასყიდობის ხელშეკრულების 3.2 მუხლი, სადაც აღნიშნულია: მყიდველი აცხადებს, რომ ხელშეკრულების ხელმოწერასთან ერთად გააფორმებს ხელშეკრულებას მომსახურების შესახებ წინარე ხელშეკრულებაზე თანდართული ფორმით მოსარჩელესთან წინამდებარე ხელშეკრულების №3 დანართის გაფორმებიდან პირველი 6 თვის განმავლობაში მომსახურების ღირებულება 422.16 აშშ დოლარის ექვივალენტი ლარის ოდენობით გადახდილი იქნება გამყიდველის მიერ, რაც არ განხორციელებულა.

31. ამდენად, სააპელაციო სასამართლომ არასწორად შეაფასა საქმეზე წარმოდგენილი წერილობით ინფორმაცია, რადგან 3.2 პუნქტში საუბარია, რომ №3 დანართი არის არა მომსახურების ხელშეკრულება, არამედ მომსახურების ხელშეკრულების ფორმა. მიუხედავად იმისა, რომ აღნიშნული 3.2 პუნქტში მკაფიოდ წერია, სააპელაციო სასამართლომ მაინც დაადგინა მომსახურების ხელშეკრულების დადების ფაქტი, რითაც უხეშად დაარღვია „საერთო სასამართლოების შესახებ“ საქართველოს ორგანული კანონის მე-7 მუხლის პირველი პუნქტის მე-2 წინადადება.

32. კასატორმა საკასაციო სასამართლოს წარუდგინა შპს-ს 2011 წლის 3 მაისს მისთვის გაგზავნილი წერილი, რომლის თანახმად: აღსანიშნავია, ის გარემოებაც, რომ როგორც 2006 წლის 22 ნოემბერს გაფორმებული წინასწარი ხელშეკრულებით ფართის ნასყიდობის შესახებ №D-A218 და 2010 წლის 23 აგვისტოს გაფორმებული უძრავი ქონების ნასყიდობის ხელშეკრულებით იყო განსაზღვრული, შპს აღიარებდა მოპასუხის ნაცვლად 6 თვის მომსახურების საფასურის გადახდას მოსარჩელისთვის, რაც შეადგენს 422,16 აშშ დოლარის ეკვივალენტ ლარს. შპს ასრულებდა და მომავალშიც მზად არის, შეასრულოს ყველა ის ვალდებულება, რაც გათვალისწინებულია მათ შორის გაფორმებული შესაბამისი კონტრაქტით, ამასთან, მოპასუხეს მოუწოდებს, შეასრულოს მისი ვალდებულება და უზრუნველყოს მომსახურების ხელშეკრულების დროული გაფორმება იმ ფორმით, რა ფორმითაც წარმოდგენილია 2010 წლის 23 აგვისტოს №3 დანართის სახით, წინააღმდეგ შემთხვევაში ეს განიხილება ზემოაღნიშნული ხელშეკრულების დარღვევად. შპს-მ ყურადღება გაამახვილა უძრავი ნივთის ნასყიდობის ხელშეკრულების №3 დანართზე, კერძოდ, მომსახურების ხელშეკრულების ფორმაში არ არის აღნიშნული: 1. ხელშეკრულების ნომერი (რაც მნიშვნელოვანი რეკვიზიტია); 2. ხელშეკრულების დადების თარიღი; 3. პირველი მუხლი, ხელშეკრულების მხარეთა იურიდიული სტატუსი, შემკვეთის სახელი, გვარი 4. მუხლი 2,

ხელშეკრულების საგანი, კომერციული ფართის ნომერი, კომერციული ფართის სართული, კომერციული ფართის კვ.მეტრის ოდენობა. 5. მუხლი 4, ხელშეკრულების ფასი; 6. მუხლი 11, მხარეთა ხელმოწერების გრაფა არ არის შევსებული და არსად არ არის აღნიშნული მოპასუხის სახელი და გვარი, ვისთანაც უნდა გაფორმებულიყო მომსახურების ხელშეკრულება, ხოლო 2010 წლის 23 აგვისტოს უძრავი ნივთის ნასყიდობის ხელშეკრულებაზე და უძრავი ნივთის მიღება-ჩაბარების აქტზე აღნიშნულია მოპასუხე, რადგან უძრავი ნივთის ნასყიდობის ხელშეკრულება და მიღება-ჩაბარების აქტი პროექტს არ წარმოადგენს. ამდენად, საქმეში წარმოდგენილია მომსახურების ხელშეკრულების პროექტი და არა მომსახურების ხელშეკრულება, რომლის იდენტური მომსახურების ხელშეკრულება უნდა გაფორმებულიყო მხარეებს შორის.

33. კასატორის მოსაზრებით, მომსახურების ხელშეკრულება დადებულია, რომ ჩაითვალოს ის მინიმუმ უნდა აკმაყოფილებდეს სსკ-ის 327-ე, 328-ე მუხლების მოთხოვნებს, რის გარეშეც ხელშეკრულება არ შეიძლება დადებულია იქნას მიჩნეული. ამდენად, სააპელაციო სასამართლოს განჩინება არ შეესაბამება საქართველოს კონსტიტუციას, საერთაშორისო სამართლის საყოველთაოდ აღიარებულ პრინციპებსა და ნორმებს, სხვა კანონებთან მიმართებითა და ხელშეკრულების დადების აუცილებელ კრიტერიუმებთან მიმართებითაც.

34. მომსახურების ხელშეკრულების პროექტი, რომლის მსგავსი მომსახურების ხელშეკრულებაც უნდა გაფორმებულიყო მოსარჩელესა და მოპასუხე მხარეს შორის არ შედგა და ეს არის ფაქტი, როგორც საქმეში წარმოდგენილი მასალების, ასევე, შპს-დან 2011 წლის 3 მაისს მოწოდებული წერილით ირკვევა, რომ მოსარჩელეს მხოლოდ მომსახურების ხელშეკრულების გაფორმების შემდეგ შეეძლო, მოეთხოვა მომსახურების ხელშეკრულების შესაბამისად, მომსახურების თანხის ანაზღაურება მოპასუხე მხარისთვის, რაზეც არც საქალაქო და არც სააპელაციო სასამართლოს საერთოდ ყურადღებაც კი არ მიუქცევია.

35. მას შემდეგ, რაც სააპელაციო სასამართლომ დაადგინა მომსახურების ხელშეკრულების დადების ფაქტი, განჩინებაში მიუთითა, რომ მოპასუხე მომსახურების საფასურის ანაზღაურებაზე პასუხისმგებელი პირი იმ შემთხვევაშიც იქნებოდა, მასა და მოსარჩელეს შორის 2010 წლის 23 აგვისტოს ნასყიდობის ხელშეკრულების გარიგების წერილობითი ფორმით დადება რომც არ დადასტურებულიყო, აღნიშნული დასკვნის საფუძველს იძლევა ქონების საკუთრების ბუნება და ის გარემოება, რომ დადასტურებული ვერ იქნება სავაჭრო ცენტრის საერთო სიკეთის გამოყენების ფაქტი.

36. კასატორმა ზემოაღნიშნული მოსაზრება არ გაიზიარა, რადგან როგორც 2010 წლის 23 აგვისტოს ნასყიდობის ხელშეკრულების 3.2 პუნქტში წერია, მყიდველი აცხადებს, რომ ხელშეკრულების ხელმოწერასთან ერთად გააფორმებს ხელშეკრულებას მომსახურების შესახებ მოსარჩელესთან, წინარე ხელშეკრულებაზე თანდართული ფორმით №3 დანართით, წინამდებარე

ხელშეკრულების გაფორმებიდან პირველი 6 თვის განმავლობაში მომსახურების ღირებულება 422.16 აშშ დოლარის ეკვივალენტის ლარის ოდენობით გადახდილი იქნება გამყიდველის მიერ, თუმცა კასატორმა აღნიშნა, რომ ეს ქმედება არც შპს-ს და არც მოპასუხეს არ შეუსრულებიათ, მოპასუხის წინააღმდეგ არ აღუძრავთ სარჩელი და მომსახურების ხელშეკრულების დადების დავალდებულება არ მოუთხოვიათ. ამდენად, თუ სასამართლოს გადაწყვეტილებით მოპასუხე მხარეს მომსახურების ხელშეკრულების დადების გახორციელება დაეკისრებოდა 2010 წლის 23 აგვისტოს შპს-სა და მოპასუხეს შორის დადებული უძრავი ნივთის ნასყიდობის ხელშეკრულების 3.2 მუხლის შესაბამისად, მხოლოდ ამის შემდგომ შეეძლო მოსარჩელე მხარეს მოპასუხისათვის მომსახურების საფასურის ანაზღაურების მოთხოვნა, რასაც ადგილი არ ჰქონია არც მოსარჩელის და არც შპს-ს მიერ.

37. კასატორის განმარტებით, სააპელაციო სასამართლომ ხანდაზმულობის საკითხს დაუკავშირა მომსახურების ხელშეკრულების გაფორმების თარიღს, რომელიც არ დადებულია მაშინ, როცა ხანდაზმულობის საკითხი უნდა უკავშირდებოდეს არა დადებული მომსახურების ხელშეკრულების დადების თარიღს, არამედ მომსახურების ხელშეკრულების დადების დავალდებულების მოთხოვნის ხანდაზმულობის ვადას, რასაც უთითებს მოპასუხე მხარე, ამდენად, მოსარჩელეს მოთხოვნაც რომ დაეყენებინა მოპასუხის წინააღმდეგ მომსახურების ხელშეკრულების დადების დავალდებულების მოთხოვნით, ის 2015 წლის 8 ივნისისათვის იქნებოდა ხანდაზმული.

38. გასაჩივრებული განჩინებით უხეშად დაირღვა, როგორც ეროვნული, ასევე საერთაშორისო სამართლებრივი აქტების არაერთი ნორმა და პრინციპი, კერძოდ, საქართველოს კონსტიტუციის 84-ე მუხლი, ადამიანის უფლებათა და ძირითად თავისუფლებათა დაცვის კონვენციის მე-6 მუხლი, ევროპულ მოსამართლეთა საკონსულტაციო საბჭოს (ემსს) დასკვნა №11 (2008) ევროპის საბჭოს მინისტრთა კომიტეტის საყურადღებოდ სასამართლო გადაწყვეტილების ხარისხის შესახებ (სტრასბურგი, 2008 წელი 18 დეკემბერი), „საერთო სასამართლოების შესახებ“ ორგანული კანონის მე-7 მუხლი, სამოქალაქო კანონმდებლობის მატერიალური და საპროცესო ნორმები.

39. კასატორმა აღნიშნა, რომ სააპელაციო სასამართლოს შემადგენლობამ 2018 წლის 29 ივნისს განჩინების სარეზოლუციო ნაწილის გამოცხადების შემდგომ გააკეთა მოკლე დასაბუთება სააპელაციო საჩივრის დაკმაყოფილებაზე უარის თქმის შესახებ, რა დროსაც დადასტურდა, რომ პალატას არ შეუფასებია სააპელაციო საჩივარში მითითებული გარემოებები.

40. სააპელაციო სასამართლომ არ იხელმძღვანელა საკუთრების ტიპის დადგენისას საჯარო რეესტრის ამონაწერით, რომელიც საქმეზე არის წარმოდგენილი და არასწორად შეაფასა ფაქტობრივი გარემოებები. ასევე არასწორია განჩინების დასაბუთება, რაც პროცესუალურ და მატერიალურ ნორმების უხეშ დარღვევას წარმოადგენს.

41. საქართველოს უზენაესი სასამართლოს სამოქალაქო საქმეთა პალატის 2018 წლის 8 ოქტომბრის განჩინებით მოპასუხის საკასაციო საჩივარი მიღებულ

იქნა წარმოებაში, სამოქალაქო საპროცესო კოდექსის 396-ე მუხლით და ამავე კოდექსის 391-ე მუხლის შესაბამისად, დასაშვებობის შესამოწმებლად.

ს ა მ ო ტ ი ვ ა ც ი ო ნ ა წ ი ლ ი:

42. საკასაციო სასამართლომ, სამოქალაქო საპროცესო კოდექსის 391-ე მუხლის შესაბამისად, შეამოწმა საკასაციო საჩივრის დასაშვებობის საკითხი და თვლის, რომ იგი დაუშვებლად უნდა იქნეს მიჩნეული შემდეგ გარემოებათა გამო:

43. სააპელაციო სასამართლომ დაადგინა საქმისათვის მნიშვნელოვანი ფაქტობრივი გარემოებანი: 2010 წლის 23 აგვისტოს შპს-სა და მოპასუხეს შორის გაფორმდა უძრავი ქონების ნასყიდობის ხელშეკრულება, რომლის საფუძველზეც მოპასუხის საკუთრებაში აღირიცხა უძრავი ქონება.

44. უძრავი ქონების ნასყიდობის ხელშეკრულების 3.2. პუნქტით მყიდველმა განაცხადა თანხმობა, ხელშეკრულების ხელმოწერასთან ერთად გაეფორმებინა მოსარჩელესთან ხელშეკრულება მომსახურების შესახებ წინარე ხელშეკრულებაზე თანდართული №3 დანართის ფორმით.

45. ხელშეკრულების 3.3. პუნქტით, მყიდველის ვალდებულებად განისაზღვრა ქონების გაყიდვისას ახალ მესაკუთრესთან იდენტური ხელშეკრულების გაფორმების აუცილებლობა, მოსარჩელის სასარგებლოდ მყიდველის მიერ ამ ვალდებულების დარღვევის შემთხვევაში გათვალისწინებულ იქნა ერთჯერადი სახის პირგასამტეხლო 5 000 ლარის ოდენობით.

46. 2010 წლის 23 აგვისტოს ნასყიდობის ხელშეკრულების 3.3 პუნქტით გათვალისწინებული ვალდებულების შესახებ მითითებულია, ასევე, საჯარო რეესტრის ამონაწერშიც, რომლითაც დასტურდება მოპასუხის საკუთრების უფლება.

47. სააპელაციო პალატამ დაადგინა, რომ საქმეში წარმოდგენილ საჯარო რეესტრის ამონაწერის ვალდებულების გრაფაში რეგისტრირებულია შემდეგი ვალდებულება: მყიდველი ვალდებულია, ქონების გაყიდვისას ახალ მყიდველს მოსთხოვოს ზემოაღნიშნული მომსახურების ხელშეკრულების იდენტური ხელშეკრულების გაფორმება და ამის გარეშე არ გაასხვისოს ფართი. ამ ვალდებულების დარღვევისას მყიდველი უხდის გამყიდველს პირგასამტეხლოს 5000 ლარის ოდენობით.

48. საქმეში წარმოდგენილია მომსახურების ხელშეკრულება, რომელიც ხელმოწერილია მოპასუხის მიერ. საგულისხმოა, რომ აღნიშნულ დოკუმენტზე მოპასუხის ხელმოწერის ფაქტი შედაკებული არ ყოფილა. ხელშეკრულების მე-3 მუხლის თანახმად, მომსახურება გულისხმობდა შემდეგს: საერთო ქონების დალაგება-დასუფთავება, კომუნიკაციების გამართული ფუნქციონირება, შიდა

და გარე პერიმეტრის დაცვა როგორც ელექტრონული საშუალებით, ასევე ცოცხალი ძალით, სახანძრო უსაფრთხოების სისტემის მომსახურება. ხელშეკრულების მე-4 მუხლის მიხედვით, შემკვეთი ვალდებული იყო, მის საკუთრებაში არსებულ კომერციულ ფართზე ხელშეკრულების მოქმედების პერიოდში 2010 წლის 31 დეკემბრის ჩათვლით, ყოველთვიურად გადაეხადა მომსახურების ღირებულება 4 აშშ დოლარის ეკვივალენტი ლარი, ხოლო 2011 წლის 1 იანვრიდან 2012 წლის 31 დეკემბრის ჩათვლით ყოველთვიურად – მომსახურების ღირებულება 1 კვ. მ-ზე 5 აშშ დოლარის ეკვივალენტი ლარის ოდენობით. ამავე ხელშეკრულების 8.2. პუნქტის მიხედვით, „შემკვეთმა გამოხატა თანხმობა, რომ 2013 წლის 1 იანვრიდან სავაჭრო ცენტრის ტარიფები და პირობები შესაძლოა, შეცვლას დაქვემდებარებოდა მხარეთა ურთიერთ შეთანხმების საფუძველზე.

49. წარმოდგენილი საკასაციო საჩივრით მოპასუხემ მიიჩნია, რომ მოსარჩელესთან მომსახურების ხელშეკრულება არ დაუდია, შესაბამისად, მას არც ფულადი ვალდებულება წარმოშობია.

50. საკასაციო სასამართლო განმარტავს, რომ სამოქალაქო საპროცესო კოდექსი გარკვეულ შეზღუდვებს აწესებს საკასაციო საჩივრის დასაშვებობასთან დაკავშირებით, კერძოდ, 391-ე მუხლის მეხუთე ნაწილის შესაბამისად, საკასაციო საჩივარი ქონებრივ ან არაქონებრივ დავაზე დასაშვებია, თუ კასატორი დაასაბუთებს, რომ: ა) საქმე მოიცავს სამართლებრივ პრობლემას, რომლის გადაწყვეტაც ხელს შეუწყობს სამართლის განვითარებას და ერთგვაროვანი სასამართლო პრაქტიკის ჩამოყალიბებას; ბ) საქართველოს უზენაეს სასამართლოს მანამდე მსგავს სამართლებრივ საკითხზე გადაწყვეტილება არ მიუღია; გ) საკასაციო საჩივრის განხილვის შედეგად მოცემულ საქმეზე სავარაუდოა მსგავს სამართლებრივ საკითხზე საქართველოს უზენაესი სასამართლოს მანამდე არსებული პრაქტიკისაგან განსხვავებული გადაწყვეტილების მიღება; დ) სააპელაციო სასამართლოს გადაწყვეტილება განსხვავდება მსგავს სამართლებრივ საკითხზე საქართველოს უზენაესი სასამართლოს მანამდე არსებული პრაქტიკისაგან; ე) სააპელაციო სასამართლომ საქმე განიხილა მატერიალური ან/და საპროცესო სამართლის ნორმების მნიშვნელოვანი დარღვევით, რასაც შეეძლო არსებითად ემოქმედა საქმის განხილვის შედეგზე; ვ) სააპელაციო სასამართლოს გადაწყვეტილება ეწინააღმდეგება მსგავს სამართლებრივ საკითხზე ადამიანის უფლებათა და ძირითად თავისუფლებათა დაცვის კონვენციას და ადამიანის უფლებათა ევროპული სასამართლოს პრეცედენტულ სამართალს; ზ) გასაჩივრებულია სააპელაციო სასამართლოს მეორე დაუსწრებელი გადაწყვეტილება ან განჩინება დაუსწრებელი გადაწყვეტილების უცვლელად დატოვების თაობაზე.

51. საკასაციო სასამართლო მიიჩნევს, რომ წარმოდგენილი საკასაციო საჩივარი არ არის დასაშვები სამოქალაქო საპროცესო კოდექსის 391-ე მუხლით გათვალისწინებული არც ერთი ზემოთ მითითებული საფუძველით.

52. საკასაციო საჩივარში მითითებული პრეტენზიებიდან საკასაციო პალატა ყურადღებას გაამახვილებს მხოლოდ იმ პრეტენზიებზე, რომლებიც

მოცემული დავის გადასაწყვეტად სამართლებრივად მნიშვნელოვანია. ამასთან, ადამიანის უფლებათა ევროპული კონვენციის მე-6 მუხლის პირველი პარაგრაფი ავალდებულებს სასამართლოს, დაასაბუთოს თავისი გადაწყვეტილება, რაც არ უნდა იქნეს გაგებული თითოეულ არგუმენტზე დეტალური პასუხის გაცემად (იხ. ჯღარკავა საქართველოს წინააღმდეგ, №7932/03; Van de Hurk v. Netherlands, par.61, Garcia Ruiz v. Spain [GC] par.26; Jahnke and Lenoble v France (dec.); Perez v France [GC], par. 81); Boldea v. Romania, par. 30).

53. საკასაციო სასამართლო დასაშვებ და დასაბუთებულ საკასაციო პრეტენზიად ვერ შეაფასებს მოპასუხის მოსაზრებას, რომ სააპელაციო პალატამ არ შეაფასა სააპელაციო საჩივრის საფუძვლები, საქმის არსებითი ფაქტობრივი გარემოებები.

54. საკასაციო სასამართლო განმარტავს, რომ სამოქალაქო სამართალწარმოება აგებულია მხარეთა შეჯიბრებითობის პრინციპზე. სსსკ-ის მე-4 მუხლის პირველი ნაწილის თანახმად, სამართალწარმოება მიმდინარეობს შეჯიბრებითობის საფუძველზე. მხარეები სარგებლობენ თანაბარი უფლებებითა და შესაძლებლობებით, დაასაბუთონ თავიანთი მოთხოვნები, უარყონ ან გააქარწყლონ მეორე მხარის მიერ წამოყენებული მოთხოვნები, მოსაზრებები თუ მტკიცებულებები. მხარეები თვითონვე განსაზღვრავენ, თუ რომელი ფაქტები უნდა დაედოს საფუძვლად მათ მოთხოვნებს ან რომელი მტკიცებულებებით უნდა იქნეს დადასტურებული ეს ფაქტები. ამავე კოდექსის 102-ე მუხლის პირველი და მეორე ნაწილების მიხედვით, თითოეულმა მხარემ უნდა დაამტკიცოს გარემოებანი, რომლებზედაც იგი ამყარებს თავის მოთხოვნებსა და შესაგებელს. ამ გარემოებათა დამტკიცება შეიძლება თვით მხარეთა (მესამე პირთა) ახსნა-განმარტებით, მოწმეთა ჩვენებით, ფაქტების კონსტატაციის მასალებით, წერილობითი თუ ნივთიერი მტკიცებულებებითა და ექსპერტთა დასკვნებით.

55. დასახელებული ნორმების თანახმად, სამოქალაქო პროცესში მხარეები ვალდებული არიან, სათანადო მტკიცებულებების წარდგენის გზით დაადასტურონ მათი პოზიციის გასამყარებლად მითითებული გარემოებების არსებობა. კანონით გათვალისწინებული შემთხვევების გარდა, რომელიც ადგენს მხარეთა შორის მტკიცების ტვირთის განაწილების სპეციფიკურ წესს, მოსარჩელეს ევალება სასარჩელო განცხადებაში ასახული ფაქტების მტკიცება, ხოლო მოპასუხე მოვალეა, სარჩელისაგან თავდაცვის მიზნით, ქმედითად უარყოს მოსარჩელის არგუმენტები, წარადგინოს იმგვარი მტკიცებულებები, რომლებიც გააქარწყლებს მოსარჩელის მიერ დასახელებულ ფაქტებს. წინააღმდეგ შემთხვევაში მხოლოდ მოპასუხის ზეპირი განმარტება მოსარჩელის პოზიციას ვერ გადაწონის და მხარისათვის არახელსაყრელ მატერიალურ-სამართლებრივ შედეგს გამოიწვევს.

56. სსსკ-ის 105-ე მუხლი ადგენს სასამართლოს მხრიდან მხარეთა მიერ მითითებული გარემოებების შეფასების პირობებს, კერძოდ, სასამართლოსათვის არავითარ მტკიცებულებას არა აქვს წინასწარ დადგენილი ძალა. სასამართლო აფასებს მტკიცებულებებს თავისი შინაგანი რწმენით,

რომელიც უნდა ემყარებოდეს მათ ყოველმხრივ, სრულ და ობიექტურ განხილვას, რის შედეგადაც მას გამოაქვს დასკვნა საქმისათვის მნიშვნელობის მქონე გარემოებების არსებობის ან არარსებობის შესახებ. მოსაზრებები, რომლებიც საფუძვლად უდევს სასამართლოს შინაგან რწმენას, უნდა აისახოს გადაწყვეტილებაში.

57. ამდენად, სადავო გარემოებების დადგენისას სასამართლო იმსჯელებს საქმეში წარმოდგენილ მხარეთა განმარტებებზე, წერილობითი დოკუმენტებსა და სხვა მტკიცებულებებზე ერთობლიობაში, რისი ურთიერთშეჯერებით გადაწყვეტს, სარწმუნოდ მიიჩნიოს თუ არა ამა თუ იმ ფაქტის არსებობა.

58. მოცემულ შემთხვევაში სააპელაციო სასამართლომ ერთობლიობაში შეაფასა საქმეში წარმოდგენილი მტკიცებულებები, მოპასუხესთან გაფორმებული ხელშეკრულების შინაარსი და დადასტურებულად მიიჩნია შპს-სა და მოპასუხეს შორის უძრავი ნივთის ნასყიდობის ხელშეკრულების დადებასთან ერთად მხარეებს შორის მომსახურების შესახებ ხელშეკრულების გაფორმების ფაქტიც, რა დროსაც მნიშვნელოვანია ნასყიდობის ხელშეკრულების არსებითი პირობა – უძრავი ნივთის შემძენი ვალდებულია, ნასყიდობის ხელშეკრულების ხელმოწერასთან ერთად გაეფორმებინა მომსახურების ხელშეკრულებაც.

59. მეტიც, სააპელაციო სასამართლომ მიუთითა საქმეში წარმოდგენილ მხარეთა მიერ ხელმოწერილ გარიგებაზე მომსახურების შესახებ, რომელზეც მოპასუხის ხელმოწერა სადავოდ არ გამხდარა. ასევე, მხარეები შეთანხმდნენ ხელშეკრულების საგანზე, მომსახურების სახესა და წესზე, ხელშეკრულების მოქმედების ვადაზე (ტომი 1, ს.ფ. 134-137).

60. ასევე, გონივრული შეფასების შედეგადაც გამომდინარეობს, რომ მოპასუხე წარმოადგენდა რა სავაჭრო ცენტრში მდებარე კომერციული ფართის მესაკუთრეს, ის ვერ აუვლიდა გვერდს დაცვის, ზედა სართულზე გადაადგილების საშუალებათა, გათბობა-გაგრილების სისტემისა და სხვა მომსახურების გამოყენებას.

61. საკასაციო სასამართლო მიუთითებს, რომ სსკ-ის 629-ე მუხლის პირველი ნაწილის მიხედვით, ნარდობის ხელშეკრულებით მენარდე კისრულობს შეასრულოს ხელშეკრულებით გათვალისწინებული სამუშაო, ხოლო შემკვეთი ვალდებულია გადაუხადოს მენარდეს შეთანხმებული საზღაური. (სუსგ 17.10.2017წ. საქმე №ას-866-808-2017).

62. ამდენად, სააპელაციო სასამართლომ დაადგინა და კასატორმა კანონით დადგენილი წესით ვერ გააქარწყლა ის გარემოება, რომ მხარეთა შორის სადავო სამართლებრივი ურთიერთობა წარმოიშვა ნარდობის ხელშეკრულებიდან. მოსარჩელემ გაუწია გარკვეული მომსახურება, რის სანაცვლოდაც, მოპასუხეს ანაზღაურება მისთვის არ გადაუხდია.

63. შესაბამისად, საკასაციო საჩივრის ავტორის პრეტენზია გასაჩივრებული განჩინებით მისთვის დაკისრებული დავალიანების ანაზღაურების დაუსაბუთებლობის შესახებ, სსკ-ის 391-ე მუხლის მეხუთე ნაწილის შესაბამისად, დაუშვებელია.

64. სააპელაციო სასამართლოს მიერ საქმე არ არის განხილული მნიშვნელოვანი მატერიალური ან/და საპროცესო დარღვევებით, ვერც კასატორი მიუთითებს რაიმე ისეთ დარღვევაზე, რომელსაც შეეძლო არსებითად ემოქმედა საქმის განხილვის შედეგზე, რის გამოც საკასაციო საჩივარს არა აქვს წარმატების პერსპექტივა.

65. კასატორმა ვერ დაასაბუთა, რომ სააპელაციო სასამართლოს მიერ მიღებული გადაწყვეტილება მსგავს სამართლებრივ საკითხზე ადამიანის უფლებათა და ძირითად თავისუფლებათა დაცვის კონვენციასთან და ადამიანის უფლებათა ევროპული სასამართლოს პრეცედენტულ სამართალთან წინააღმდეგობაში მოდის.

66. ამასთან, საკასაციო საჩივრის განხილვისა და საკასაციო სასამართლოს ახალი გადაწყვეტილების მიღების საჭიროება არ არსებობს არც სამართლის განვითარებისა და ერთგვაროვანი სასამართლო პრაქტიკის ჩამოყალიბების აუცილებლობის თვალსაზრისით და არც იმ საფუძვლით, რომ საკასაციო სასამართლოს მსგავს საკითხზე ჯერ არ უმსჯელია და გადაწყვეტილება არ მიუღია. შესაბამისად, მოცემულ საქმეზე არ არსებობს ვარაუდი, რომ საკასაციო საჩივრის განხილვის შემთხვევაში მოსალოდნელია საქართველოს უზენაესი სასამართლოს უკვე არსებული პრაქტიკისაგან განსხვავებული გადაწყვეტილების მიღება.

67. ამავდროულად, გასაჩივრებული გადაწყვეტილება არ განსხვავდება საკასაციო სასამართლოს მიერ დადგენილი პრაქტიკისაგან.

68. ზემოაღნიშნულიდან გამომდინარე, სამოქალაქო საპროცესო კოდექსის 391-ე მუხლის საფუძველზე, საკასაციო სასამართლო არ არის უფლებამოსილი, დაუშვას წარმოდგენილი საკასაციო საჩივარი, რის გამოც მას უარი უნდა ეთქვას განხილვაზე.

69. საკასაციო სასამართლო განმარტავს, რომ საკასაციო საჩივარზე დართული 2011 წლის 3 მაისის წერილი ახალი მტკიცებულებაა, რომელიც სსსკ-ის 407-ე მუხლის თანახმად, საკასაციო ინსტანციაში განხილვას არ ექვემდებარება.

70. სსსკ-ის 401-ე მუხლის მეოთხე ნაწილის თანახმად, საკასაციო საჩივრის დაუშვებლად ცნობის შემთხვევაში პირს დაუბრუნდება მის მიერ გადახდილი სახელმწიფო ბაჟის 70 პროცენტი. ამდენად, საკასაციო პალატა თვლის, რომ კასატორს უნდა დაუბრუნდეს სახელმწიფო ბაჟის სახით გიორგი იასაშვილის მიერ 2018 წლის 20 აგვისტოს №- საგადახდო დავალებით გადახდილი 647 ლარის 70% – 452,9 ლარი.

ს ა რ ე ზ ო ლ უ ც ი ო ნ ა წ ი ლ ი:

საკასაციო სასამართლომ იხელმძღვანელა საქართველოს სამოქალაქო

საპროცესო კოდექსის 391-ე, 401-ე მუხლებით და

და ა დ გ ი ნ ა:

1. ლ— ბ-----ის საკასაციო საჩივარი დარჩეს განუხილველად დაუშვებლობის გამო.

2. კასატორ ლ— ბ-----ის (პირადი №-----) სახელმწიფო ბიუჯეტიდან (ქ.თბილისი, „სახელმწიფო ხაზინა“, ბანკის კოდი TRESGE22, მიმღების ანგარიშის №200122900, სახაზინო კოდი 300773150) დაუბრუნდეს სახელმწიფო ბაჟის სახით გიორგი იასაშვილის მიერ 2018 წლის 20 აგვისტოს №- საგადახდო დავალებით გადახდილი 647 ლარის 70% – 452,9 ლარი.

3. საკასაციო სასამართლოს განჩინება საბოლოოა და არ გასაჩივრდება.

თავმჯდომარე

ზ. ძლიერიშვილი

მოსამართლეები:

ბ. ალავიძე

პ. ქათამაძე